

Joulu rantamajassa

VERONICA
HENRY

BAZAR

VERONICA HENRY

*Joulu
rantamajassa*

Suomentanut Kristiina Vaara

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Kristiina Vaara
Englanninkielinen alkuteos *Christmas at the Beach Hut*
Copyright © Veronica Henry 2018
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-252-0

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Claire McLeishille, joka pitää huolta siitä, että
joulusukkani on aina täynnä – Hyvää joulua, ystäväni!

Rakkaat ystävät,

Toivottavasti ette inhoa vuosikirjeitä. Alan intoilla joulusta heti, kun kelloja käännetään taaksepäin, joten minusta on ihana kuulla muiden joulusuunnitelmista. Mutta jos teistä ei ole, niin nakatkaa huoletta Kinghamin perheen kuulumiset roskiin! Tiedossa ei ole leveilyä, sen lupaan. Emme ole käyneet Karibialla tai ostaneet kakkoskotia Cornwallista tai Jaguar E-Typeä helpottamaan keski-ian kriisiä...

Simon on kiireisempi kuin koskaan ja viettää paljon aikaa Lontoossa, koska sinne suurin osa hänen rakennusprojekteistaan sijoittuu – Birminghamin luotijunan ansiosta hänen ei onneksi tarvitse jäädä sinne yöksi kovin usein. Hänestä tuli firman osakas vuoden alussa, minkä vuoksi hänellä on paljon enemmän vastuuta, sillä Colin, hallintojohtaja, siirtyy taka-alalle, mutta Simon on ottanut haasteen innolla vastaan.

Kaksoset lukevat ahkerasti preliminäärikokeisiin – tai niin he ainakin väittävät! Mikään ei ole turhauttavampaa kuin taivutella nuoria pänttäämään. Hattie esitti Lumikkia luisteluseuran joulunäytelmässä, ja Luken sormiskeittaus-Instagram-tilillä on yli kaksikymmentätuhatta seuraajaa. Jep, minäkään en ymmärrä sitä, mutta ainakin se on turvallisempaa kuin oikea rullalautailu! Kuvat alla! En kestä, että kaksoset lähtevät yliopistoon ensi syyskuussa. Tulkaahan siis kyläilemään tyhjässä pesässämme syksyn mittaan. Pienessä Warwickshiren kolkassamme on paljon gastropubeja, joten meillä pääsee reippaalle kävelylenkille

ja sunnuntailounaalle rätisevän takkatulen ääreen.
Varauksia otetaan vastaan!

Irtisanoin itseni hiljattain Craven Courtista järjestettyäni siellä tapahtumia ja häitä lähes kaksikymmentäviisi vuotta. Hotellin osti suuri yhtymä, ja sitä johtaa dynaaminen nuori tiimi, jossa kaikki näyttävät siltä, että istuvat vielä koulunpenkillä! Siellä tehdään nyt paljon muutoksia, joten tämä tuntui minullekin oikealta hetkeltä toimia. Työni loppuvat kolme päivää ennen joulua – tulee olemaan yksi hullunmylly saada kaikki valmiiksi, mutta en malta odottaa, että pääsen pitämään kunnon loman ensimmäistä kertaa vuosiin ja tekemään tästä kaikkien aikojen parhaan joulumme Pepperpot Cottagessa!

Hyvää joulua ja ihanaa uutta vuotta rakkaudella toivottaen
Lizzy, Simon, Hattie ja Luke <3

Kolme päivää joulun

”MITÄ SINÄ OIKEIN TEET?”

Harley seiso i porrastasanteella kädet nyrkissä. Mies katseli ympärilleen Harleyn huoneessa kuin vuokranantaja, joka etsii innokkaana jotakin vikaa voidakseen pittaa takuuvuokran itsellaan. Mies silmäili vintagealbumijulisteita, seinaan nojaavaa akustista kitaraa, sängyn viereen ripustettua *Tabtien sota* -adventtikalenteria.

Mies kääntyi ja hymyili, hampaat olivat valkoiset ruskettuneissa kasvoissa, kivipestyn rugbypaidan kaulus käännetty ylös, hiukset playboymallia: Peter Pan -tyyli, joka ei huijannut Harleyta.

”Tarkistan vain, että kaikki on kunnossa.”

Harley näki, että lipaston yllaatikko oli auki ja joulukortit kaatuneet. ”Olet siirrellyt tavaroitani.”

Tony kohautti hiukan olkapaitaan. ”Tarkistan vain...”

”Tarkistat mitä?”

”En halua mitään hullutuksia.” Hän nyökkäsi pienesti, ikaan kuin vakuuttaakseen itselleen, että tunkeutuminen Harleyn yksityisalueelle oli täysin perusteltua.

Harleyn sisällä kuohahti adrenaliini, jolla ei ollut mitään purkautumisreittia.

Hänen huoneensa oli talon ylimmässä kerroksessa, se oli ollut palvelijanhuone silloin, kun talo oli ollut varakkaan viktoriaanikaisen kauppiaan lomahuvila. Tansanteelle tulvi valoa suuresta ympyränmuotoisesta ikkunasta, joka antoi alas satamaan. Hän oli rakastanut näkymää, kun he olivat muuttaneet tänne. Oli ollut ihana seurata, kuinka veneet rantautuivat ja kalastajat purkivat saaliinsa.

Hän tiesi, mitä Tony tarkoitti hullutuksilla. Huumeita. Sitä Tonyn kaltaiset ihmiset olettivat Harleyn kaltaisista ihmisistä. Vain koska Harleyn isä oli musta. Ja vankilassa.

”Anna tavaroideni olla.”

Tony asteli ulos huoneesta ja seisahtui Harleyn eteen. Harley tiesi hyvin, että mies oli häntä melkein kymmenen senttiä pidempi ja paljon leveämpi ja painavampi – seitsemänkymmentäviisi kiloa, kun Harley painoi kuusikymmentäviisi. Mutta Harley oli tappelukunnossa – hän harjoitteli nyrkkeilyosalilla joka päivä ja kävi neljästi viikossa juoksemassa, satoi tai paistoi.

Tonyn katse oli jäätävä – kylmä kuin hyinen meri ikkunan takana.

”Tämä on minun taloni”, hän sanoi uhkaavaan sävyyn. ”Jos et viihdy, voit muuttaa asumaan isällesi.” Sitten hänen kasvoilleen puhkesi virne. ”Hetkinen... Et voikaan, vai mitä? Sinne, missä hän on, ei paljon muuteta.”

Hän alkoi hekottaa.

Harley astui eteenpäin. ”Mitä sanoit?”

Tonyn katse hakeutui sivulle kuin etsien tukea. Hän tajusi, että portaikko oli ihan hänen takanaan. Yhtäkkiä hän ei vaikuttanutkaan niin itsevarmalta.

”Kunhan vitsailen”, hän sanoi. ”Etkö ymmärrä huumoria?”

Hän oli hermostunut. Harley näki sen hänen kehonkielestään. Hän oli niin lähellä, että Harley haistoi hänen hengityksensä.

Suklaata. Tony oli syönyt suklaata.

”Avasitko joulukalenterini?”

Tony räpäytti silmiään. ”Vain tämän päivän. Luukun kaksikymmentäkaksi.”

”En ollut avannut sitä vielä!”

Tony kohautti olkapäitään. ”Sinun täytyy odottaa huomiseen.”

”Isä lähetti sen minulle.” Harley tuijotti Tonya tiukasti, oikein yllytti häntä sanomaan jotain.

Harley näki, että Tony yritti keksiä sopivaa vastausta, maisteli sanoja mielessään ja hylkäsi sitten. Tony ei ollut niin rohkea kuin antoi ymmärtää. Lopulta hän hymyili vaisusti ja nyökkäsi. ”Siirryhän pois tieltä, poika hyvä.”

Harley ei liikahtanut. ”Et mene enää huoneeseeni.”

Hetken hiljaisuus. Harley kuuli kohinan korvissaan, kun sydän pumppasi verta ympäri kehoa. Paine oli niin kova, että hän oli varma, että voisi räjähtää.

Sitten Tony kohotti käden ja naputti Harleyta rintaan etusormella. ”Tämä ei ole *sinun* huoneesi”, hän sanoi korostaen joka sanaa napautuksella. ”Se tuppaa unohtumaan sinulta. Tämä on *minun* taloni. Jos haluan heittää sinut pihalle, teen sen.”

Jokaisella napautuksella Harley tunsi paineen kohoavan entisestään. Hän ajatteli sanontaa ”nähdä punaista”. Ja häntä ihmetytti, nyt kun hän koki sen itse, ettei sävy

ollutkaan iloinen joulunpunainen, vaan tumma ja uhkaava verenpunainen.

Harley nosti kädet ja tarttui Tonya paidasta, ravisteli häntä terävästi kuin koira rottaa.

”Alas, poika.” Tony perääntyi, kunnes oli ylimmän portaan kohdalla.

Yksi tönäisy riittäisi. Kukaan ei tiennyt, että Harley oli kotona, joten häntä ei epäiltäisi. Se vaikuttaisi onnettomuudelta. Vanha Tony Brice parka, putosi omista portaisistaan. Ja vielä juuri joulun alla.

2

POSTINKANTAJA-MICK KÄVELI pääkatua vetäen kärryään yllään shortsit ja fleece, sillä hänellä oli aina shortsit, oli keli mikä hyvänsä.

”Apua, minua alkaa palella, kun vain katson sinua...” hänelle sanottiin yhtenä, mutta hän inhosi ahtautua liikoihin vaatteisiin. Hän piti raittiin ilman tunteesta iholleen. Eikä nyt ollut edes niin kolea. Vain... mukavan raiakas. Lämpötilan piti olla kunnolla pakkasen puolella, ennen kuin hän veti pitkät housut jalkaan.

Hän tunsu työnsä paljon merkityksellisemmäksi tähän aikaan vuodesta. Nykyään paperiposti oli enimmäkseen kutistunut ylinopeus- ja pysäköintisakoiksi ja turhaksi paperisaasteeksi. Kenenkään ilme ei enää kirkastunut postimiehen tulosta. Mutta joulun alla oli erilaista. Ja hänen kärrynsä pullisteli, koska tämä pieni kaupunki oli täynnä sellaista väkeä, joka edelleen lähetti joulukortteja.

Astley-in-Arden oli sen verran kaukana Birminghamista, että sillä oli oma luonne: se oli sen verran pieni, että sinne saattoi tuntea kuuluvansa, mutta kuitenkin niin suuri, että siellä oli kauppoja ja ravintoloita, joten kovin kauas ei tarvinnut lähteä ellei halunnut. Kaupungissa oli leveä pääkatu,

sekoitus pehmeitä punatiilisiä yrjöjenaikaisia kaupunkitaloja ja mustavalkoisia ristikkotaloja. Historian huomassa oli kaikki nykyajan mukavuudet: kuivapesula ja viini-kauppa ja kunnollinen intialainen noutoruokaravintola. Astley-in-Arden oli niin täydellinen kuin toivoa voi.

Joulukin oli siellä hieno. Jalkakäytäviä reunustavien tammien paljaisiin oksiin oli kiedottu valokäätyjä: hienoinen hopeainen tuike valaisi kadut. Kaupat panivat parastaan näyttääkseen jouluisilta, niiden ikkunoihin oli ripustettu hopealankaa ja joulupalloja. Torilla kohosi joulukuusi, ja paikalliset koululaiset lauloivat lauantai-iltapäivisin joulu-lauluja kerätäkseen rahaa hyväntekeväisyyteen, kultaiset äänet kohosivat taivasta kohti korkeuksiin.

Mick ajatteli, että Astley tarvitsisi vain hitusen lunta ollakseen kuin suoraan joulukortista. Hän katsahti taivaalle kokeneella silmällä, mutta lumisateesta ei ollut merkkiäkään, vain jokunen kevyt pilvi harhaili taivaalla autuaan tietämättömänä kiireestä, joka kaikilla muilla näytti olevan. Tänään oli pantu silmään pykälää suurempi vaihde. Oli vain kolme päivää siihen, kun kaikki hiljennisi, joten aika oli käymässä vähiin.

Mick hidasti vauhtia sitä mukaa kun näyteikkunat vähenivät ja tilalle tuli asuintaloja. Postinjakoa hidastivat tervehdykset ja kiitokset asukkailta, jotka ryntäsivät ovelle katsomaan mitä hän toi ja odottivat, saapuisivatko netistä tilatut lahjat ajoissa. Jos eivät, täytyisi tehdä viime hetken toivioretki seudun suurempaan kaupunkiin, Leadenburyyn, tai itse Birminghamiin. Mick vaistosi ihmisten paniikin. Joka vuosi asiat jätettiin viime tippaan. Se ei koskaan muuttuisi.

Lopulta Mick pysähtyi Pepperpot Cottagen eteen. Pääkadun perällä, Stratford-on-Avoniin johtavan tien kupeessa sijaitsevassa yhden huoneen levyisessä kolmi-kerroksisessa talossa oli suippo olkikatto, ja se muistutti yrjöjenaikaista hopeista pippurinsirotinta, josta sen oli täytynyt saada nimensä.

Hän kaiveli kärryistään korttinippua, joka oli osoitettu Kinghameille, kun ulko-ovi lennähti auki ja ovella seisoi Lizzy Kingham porokuvioisessa fleecepyjamassa, hiuk-sissaan välkkyvät sarvet sekä taikinanokare ja pöläys jauhoja.

Ulko-ovi avautui suoraan olohuoneeseen, ja Lizzyn takana oleva portaikko johti yläkertaan. Mick vilkaisi vinoja seiniä ja viettäviä lattioita ja nurkassa nököttävää takkaa: hän ei ollut koskaan käynyt Pepperpot Cottagessa, mutta olisi kyllä halunnut, sillä se oli juuri sellainen talo, joka houkutteli astumaan sisään, aina täynnä naurua ja musiikkia ja ruoantuoksua ja lämmintä hehkua. Tällä hetkellä keittiöstä kantautui mausteinen suklaan tuoksu ja radiosta kuului kaikkialla soiva Slade.

”Mick!” Lizzy sanoi. ”Vihdoinkin saan sinut käsiini. Olen yleensä jo lähtenyt, kun tulet. Mutta tänään on vapauteni ensimmäinen päivä. Lopetin työt eilen illalla. Hurraa!” Hän kohotti punaviinipulloa, jonka ympärille oli kiedottu kultanauha. ”Tämä on sinulle. Simon sanoi, että se on hyvää.”

”Ei olisi tarvinnut”, Mick sanoi, mutta otti pullon vastaan kiitollisena. Ne ajat, kun postinkantajille annettiin tippiä, olivat kauan sitten menneet, mutta joiltakuilta vaki-asiakkailtaan hän sai huomaavaisia lahjoja ja piti niistä

enemmän kuin kylmästä käteisestä. ”Ohoh – Châteauneuf-du-Pape. Tästä minä nautin. Kiitos.”

”No, oikein hyvää joulua sinulle”, Lizzy sanoi ja otti kortit. Hän alkoi selailla niitä, pysähtyi yhden kohdalla otsaansa rypistäen ja nosti sitten katseensa tajutessaan olevansa töykeä.

”Tuoksuupa hyvältä”, Mick virkkoi.

”Paistan hedelmäpiirasta. Tulit kymmenen minuuttia liian aikaisin.” Lizzy irvisti. ”Kolme päivää aikaa saada kaikki valmiiksi. Se ei ikinä onnistu.”

”Onnistuu”, Mick sanoi. ”Kaikki hössöttävät ihan liikaa.”

”Mutta haluan, että kaikesta tulee täydellistä.” Lizzy näytti huolestuneelta. ”Meillä ei ole vielä edes kuusta. Kuvittele nyt!”

Mick hekotti. ”Taivas ei putoa, vaikkei teillä olisi joulukuusta.”

Lizzy tuijotti häntä muka närkästyneenä. ”Joulu ei tule ilman kuusta!”

”Kaikki hoituu kyllä”, Mick sanoi. ”Asia kerrallaan.”

Lizzy nyökkäsi. ”Toivotaan niin.”

Lizzy hymyili, ja hänen siniset silmänsä tuikkivat, mutta Mickin mielestä hän näytti väsyneeltä – ja jokin siinä korttinipussa selvästi vaivasi häntä. Mick huomasi, että Lizzy vilkuili sitä koko ajan.

”Tsemppiä kaikkeen sitten vain”, Mick sanoi ja tarttui kärrynkahvaan.

”Kiitos, Mick”, Lizzy sanoi, kohotti käden ja katosi sitten takaisin Pepperpot Cottageen sulkien veden kielel-le herauttavat tuoksut ja ”Merry Christmas Everybodyn” nostattavan kertosaäkeistön perässään oven taakse.

LIZZY MENI JOUTUIN TAKAISIN keittiöön ja istuutui pöydän ääreen. Pöytä oli täynnä leivontasotkua – tyhjiä kulhoja ja puulusikoita – ja kaikkialla oli jauhoa. Hän ei välittänyt sotkusta, vaan selasi kortteja, kunnes löysi aiemmin äkkäämänsä ohuen valkoisen kirjekuoren, jossa oli vaakunamerkki: Missingham Manor Hotel. Hän avasi kuoren sydän pamppaillen. Varmaankin hyviä uutisia. Eiväthän he muuten tuhlaisi postimerkkiä. Useimmat potentiaaliset työnantajat lähettivät vain sähköpostiviestin, jos sitäkään – yleensä hakija jätettiin roikkumaan, tajuaamaan itse, että jos kahteen viikkoon ei ole kuulunut mitään, ei ole saanut paikkaa.

Hän veti kirjeen esiin ja avasi sen.

Hän tiesi heti, koska siinä oli vain kaksi riviä. *Kiitokset... valitettavasti... pidämme mielessä...* Hän nieli pettymyksensä. Hän olisi ollut täydellinen tehtävään. Hän täytti kaikki kriteerit.

Kun hän oli irtisanoutunut, hän oli päättänyt, että aloittaisi työnhaun vasta uudenvuoden jälkeen. Hän ei ollut nimittäin koskaan ollut poissa työelämästä – lukuun ottamatta puolta vuotta kaksosten syntymän jälkeen, eikä

se tosiaan ollut ollut mitään lomaa. Ja Simon oli sanonut, ettei hänen tarvitsisi huolehtia uuden työpaikan löytymisestä heti. Mutta ilmoituksen nähtyään hän ei ollut voinut olla hakematta, sillä pesti olisi ollut hänen unelmansa. Missingham Manor oli satumainen hotelli Cotswoldsissa – niin, se olisi kyllä merkinnyt pidempää työmatkaa, mutta kun kaksoset lähtisivät opiskelemaan syyskuun koittaessa, häntä ei enää tarvittaisi niin paljon kotona. Itse asiassa ei lainkaan.

No, eipä sillä ollut väliä, kuinka kaukana paikka oli, koska hän ei ollut päässyt edes haastatteluun. Hän lateli itselleen kaikki tavanomaiset latteudet – *joku firman sisäl-
tä varmaan ylennettiin, älä ota sitä henkilökohtaisesti* – ja rutusti kirjeen sitten tolloksi ja nakkasi roskakoriin. Sitten hän syventyi joulukortteihin, yritti hymyillä toivotuksille ja viesteille, mutta räpytteli silmistään kyyneleitä.

Hän havahtui, kun palaneen haju luikerteli keittiöstä. Hän pomppasi ylös ja avasi uuninluukun: kaksi uunipellillistä hedelmäpiirasta pilalla. Hän veti pellit uunista ja nosti ne sivupöydälle tuijottaen niitä tyrmistyneenä. Hän oli herännyt aikaisin saadakseen joululeivonnan käyntiin. Hän joutuisi aloittamaan alusta.

Ovikello soi, ja hän säpsähti. Hän sammutti uunin ja säntäsi avaamaan oven. Siellä oli Hattien uusi paras ystävä, Kiki, joka oli hiljattain tullut kaksosten kouluun kesken lukukauden. Lizzy ymmärsi, miksi Kiki veti Hattietä puoleensa sekaisine punaruskeine polkkatukkineen ja lierihattuineen ja violetteine hapsumokkanahkatakkeineen. Kikin vieressä seisoj toinen tyttö, jolla oli mustat nahkaleggingit, ylisuuri mohairpusero ja paksu kirkaan-

punainen hiuspehko. Jalkakäytävällä oli kiiltävä valkoinen katumaasturi, jossa oli pimennetyt ikkunat.

”Hei, rouva Kingham”, Kiki sanoi ja katsoi Lizzyä hiukan maanisilla silmillään. Ne olivat turkoosit, ja pupillit olivat kuin nuppineulanpäät. Lizzy toivoi niiden olevan sellaiset luonnostaan – hän ei ollut vielä täysin vakuuttunut Kikistä. ”Onko Hattie valmis?”

”Ei helkkari”, Lizzy sanoi muistaessaan Hattien olevan lähdessä Birminghamiin shoppailemaan. ”Minun piti herättää hänet. Olen pahoillani. Tulkaa vain sisään sieltä. Hattie!” hän huusi ylös portaita ja katsoi sitten kadulle pysäköityä autoa. ”Odottaako äitisi? Pyydä hänetkin sisään.”

”Minä olen Kikin äiti”, hymyili tyttö, jolla oli nahka-leggingsit, ja ojensi kätensä. ”Meg.”

Lizzy tuijotti häntä hetken ja tarttui sitten hänen käteensä. ”Voi herranen aika, anteeksi. Näytät niin...”

Kuinka hän voi olla Kikin äiti? Hän näytti saman ikäiseltä kuin tytöt. Tosin tarkemmin katsottuna hän ehkä oli hiukan vanhempi kuin miltä näytti. Muutama hassu ryppy silmäkulmissa ja hiukan pisamainen kalpea iho – ilmetty Julianne Moore.

Meg nauroi. ”Olen aina näyttänyt nuorelta. Jonain päivänä kaikki kyllä vielä romahtaa. Tiedän sen.”

”Käynkö hakemassa Hattien?” kysyi Kiki, joka oli selvästikin kuullut saman keskustelun miljoona kertaa.

”Käy vain”, Lizzy sanoi, ja Kiki kipitti portaat ylös. ”Mennään keittiöön”, Lizzy sanoi Megille. ”Maistuuko kahvi sillä välin, kun Hattie valmistautuu? Olen tosi pahoillani. Minun piti herättää hänet puoli kahdeksalta, mutta unohdin täysin.”

”Hei, eihän se sinun murheesi ole”, Meg sanoi. ”Eiköhän hänellä ole herätyskello puhelimessaan.”

”Eiköhän”, Lizzy sanoi. Meg oli oikeassa, mutta Lizzystä tuntui aina, että kaikki oli hänen vastuullaan, hänen syytään. ”Kiitos että viet tytöt Birminghamiin. Minä en olisi ehtinyt. On vielä niin paljon tekemistä. Lopetin työt vasta eilen illalla ja olen ihan jäljessä...”

Hän johdatti Megin olohuoneen läpi tietäen hyvin, että siellä oli sotkuista eikä koristeita ja kortteja ollut vielä aseteltu näkyville, ja sitten peremmälle keittiöön.

”Ei siitä ole vaivaa. Minun täytyy itsekkin käydä siellä. Vielä on vaikka mitä hankittavaa. Tämä ei varmaan lopu ikinä.” Meg katseli keittiössä vallitsevaa kaaosta hyväksyvästi. ”Miten suloinen keittiö.”

Keittiö ei ollut suuren suuri, mutta se oli kodikas laattalattioineen, hyllyjen reunustamine takkoineen ja valtavine maisemaikkunoineen, josta oli näkymä muurin ympäröimään puutarhaan. Kinghamit söivät keittiössä, vanhan mäntypöydän ääressä eriparituoleilla. Hyllyillä ja seinillä kilpaili tilasta vuosikausien kertymä kaikenlaista tavaraa. Keittiö kaipasi perinpohjaista raivausta, Lizzy ajatteli – nythän hänellä olisi aikaa, kun hän oli työtön...

”Kiitos”, hän sanoi, riisui sarvet päästään vaivihkaa ja laski ne keittiöpöydälle tajuten, että oli edelleen pyjamas- sa. ”Olen muuten ollut jalkeilla jo iät ja ajat.” Hän osoitti kyteviä piiraanraunioita. ”Koko Britannia polttaa...”

Meg meni katsomaan. ”Äh, nehan näyttävät ihan hyviltä. Vähän kärähtäneiltä vain. Ripottelet tomusokeria päälle. Kukaan ei huomaa.” Hän mursi palasen. ”Nam.”

”Saako olla kahvia?” Lizzy kysyi, ja Meg nyökkäsi.

#hyvänmielenkirjat

Tähtien tuiketta talvisella rannalla

Lizzy Kinghamille joulunalus aika on perinteisesti ollut vuoden kiireisintä: ympäriryöreiden työpäivien lisäksi hän on aina valmistellut joulun alusta asti itse ja ennättänyt niin lasten joulujuhliin kuin kuusiostoksillekin. Tänä vuonna mikään ei kuitenkaan tunnu oikein miltään, sillä Lizzie on jäänyt työttömäksi ja aikuistuvilla lapsilla on omat menonsa. Kukaan ei tunnu tarvitsevan häntä.

Kun anoppi ilmoittaa saapuvansa viettämään joulun perheen kanssa, Lizzie päättää karata joulunpyhiksi ystävänsä rantamajaan. Pienessä rantakaupungissa saisi ainakin olla rauhassa, ja kotona tuskin kukaan edes huomaisi Lizzien poissaoloa, vai huomaako sittenkin? Kun käy ilmi, että usealla muullakin on ollut sama ajatus, joulusta rannalla muodostuu valoisa yhdessäolon juhla täynnä yllätyksiä.

Joulu rantamajassa on Veronica Henryn Rantamaja-sarjan kolmas osa, jossa idyllisestä Everdenestä kuoriutuu omintakeinen joulukylä.

